

Зове тя съсъ оная мощна радостъ —
по-силна отъ горчивитѣ тегла, —
прелитнала надъ глухитѣ ливади —
да сепне съ бодростъ съннитѣ села.

Селата стара бедность ни разгрѣщатъ:
посрещатъ ни съ окжсани деца,
и — свити предъ окъртенитѣ кжщи —
мълчатъ жени съ набърчени лица.

Недѣленъ день е днесъ, а де сж
хората съ буйни момци и моми?
И веселата хороводна пѣсень
коя несрета поломи?...

Но ето — спрѣхме на хорището
и радиото пакъ запѣ.
И, сякашъ, тукъ животътъ се отприщи:
разтвориха се кръчми и кжщя.

И, втурнати, моми и момци — вкупомъ
прииждатъ — чуватъ: пѣй далеченъ градъ.
И свѣтна черквица съсъ блѣсналъ куполъ,
надежда въвъ очитѣ загорѣ.